

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

01601, м. Київ, вул. Богомольця, 10

тел. (044) 254-93-33 info@police.gov.ua

ПОВІДОМЛЕННЯ

про зміну раніше повідомленої підозри

місто Київ

27 липня 2023 року

Старший слідчий в особливо важливих справах Головного слідчого управління Національної поліції України підполковник поліції Охотник Андрій Анатолійович, розглянувши матеріали кримінального провадження №12023000000000298 від 22.02.2023, за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 40, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Хакім'янову Рінату Габдільяновичу,
14.11.2000 року народження, уродженцю
м. Челябінськ Російської Федерації, громадянину
Російської Федерації, зареєстрованому за адресою:
Російська Федерація, м. Челябінськ, вул. Барбюса,
буд. 61, кв. 61 та проживаючому за адресою:
Російська Федерація, м. Челябінськ, Комсомольський
проспект, буд. 78 кв. 12, військовослужбовцю
Збройних Сил Російської Федерації, командира танку
8 танкової роти 3 танкового батальйону 6 танкового
полку (в/ч 93992) 90 танкової дивізії Центрального
військового округу Збройних Сил Російської
Федерації, ефрейтору,-

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням на окупованій території, вчинене за попередньою змовою групою осіб, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Хакім'янов Р.Г.:**

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб із числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Зокрема, здійснено окупацію території АР Крим та сприяння створенню окупаційних адміністрацій так званих «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки», які визнані в Україні терористичними організаціями.

Водночас учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади створили окупаційні адміністрації під контролем вищого воєнно-політичного керівництва РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління частинами територій Донецької та Луганської областей України на місцевому рівні.

Таким чином, з 27.02.2014 вищим воєнно-політичним керівництвом РФ розпочато збройний конфлікт міжнародного рівня на території України.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21.02.2022 РФ визнано так звану «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

Для забезпечення вигляду законності своїх дій, спрямованих на захоплення території України та подолання супротиву з боку Збройних Сил України, 22.02.2022 президент РФ отримав дозвіл від Ради Федерації на використання ЗС РФ на території іноземних держав.

Продовжуючи реалізацію своїх злочинних намірів та підкорення воєнно-політичного керівництва держави своїм вимогам, 24.02.2022 о 5 год президент РФ оголосив про рішення розпочати «спеціальну військову операцію» на території України шляхом введення військ та завдання ракетно-бомбових ударів по території України, тобто фактично розпочав широкомасштабний збройний конфлікт.

Маючи на меті захоплення території та встановлення на ній підконтрольного РФ керівництва і подальшу інтеграцію захоплених територій до складу РФ, вище військово-політичне командування країни-агресора на виконання наказу головнокомандувача ЗС РФ одночасно віддало наказ про здійснення наступу, в тому числі сухопутними військами з території РФ у напрямку Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької областей і з території Республіки Білорусь у напрямку Київської та Житомирської

областей, з території тимчасово окупованого Криму в напрямку Херсонської та Миколаївської областей.

У зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затвердженим Законом України від 24.02.2022 № 2102-ІХ, з 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року в Україні введено воєнний стан.

У ході активних бойових дій з метою подальшого руху ЗС РФ у напрямку м. Києва та забезпечення подолання супротиву військ України на території Київської, Чернігівської областей військовослужбовцями ЗС РФ 08.03.2022 взято під повний контроль ряд населених пунктів, серед яких смт Велика Димерка Броварського району Київської області.

Водночас для реалізації своїх цілей та перегрупування військових сил, знищення військовослужбовців і техніки України військовослужбовці ЗС РФ розмістилися на території вказаного населеного пункту 08.03.2022, де на той час перебувало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті.

Починаючи з 08.03.2022 по 31.03.2022, військовослужбовці ЗС РФ повністю контролювали територію населеного пункту смт Велика Димерка, де розмістили бойову техніку, безперешкодно пересувалися вулицями, користувалися майном місцевих жителів, спілкувались з ними, залякували їх та погрожували фізичною розправою, контролювали їх переміщення в межах населеного пункту, проводили рейди по домоволодіннях з метою повного підкорення жителів волі військовослужбовців РФ.

Маючи повний контроль над населеним пунктом смт Велика Димерка, військовослужбовці ЗС РФ переконались, що на території населеного пункту проживає цивільне населення, яке не бере участі у збройному конфлікті та не може чинити будь-якого супротиву волі окупантів, а також, що на території села та поза його межами не розміщені військові об'єкти та підрозділи Збройних Сил України.

Згідно з положеннями ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12.08.1949 про захист жертв війни» від 03.07.1954 (надалі – Конвенція), учасниками якої є, зокрема Україна та РФ, Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до вимог частини 1 статті 3 Конвенції, сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто *hors de combat* унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

б) захоплення заручників;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження;

д) засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні (стаття 3 Конвенції).

Відповідно до частини 1 статті 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно до частини 1 статті 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь і, зокрема, захисту від згвалтування, примушування до проституції чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність.

З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань.

Положеннями статті 29 Конвенції передбачено, що сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Статтею 31 Конвенції передбачено, що жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Згідно статті 32 Конвенції Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ст. 33 вказаної Конвенції пограбування забороняються.

Відповідно до ст. 34 Конвенції захоплення заручників забороняються.

Відповідно до положень частини 3 статті 146 Конвенції сторони вживають заходів, необхідних для припинення всіх дій, які суперечать положенням цієї Конвенції, крім серйозних порушень визначених наступною статтею.

Так, статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Також, статтею 43 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08.06.1977 (далі – Протокол I) передбачено, що збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих збройних сил, груп і підрозділів, що перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

Особи, які входять до складу збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті (крім медичного і духовного персоналу, про який йдеться у статті 33 Третьої конвенції, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях.

Статтею 44 Протоколу I передбачено, що для сприяння посиленню захисту цивільного населення від наслідків воєнних дій комбатанти зобов'язані відрізняти себе від цивільного населення в той час, коли вони беруть участь у нападі або у воєнній операції, що є підготовкою до нападу. Однак у зв'язку з тим, що під час збройних конфліктів бувають такі ситуації, коли через характер воєнних дій озброєний комбатант не може відрізнити себе від цивільного населення, він зберігає свій статус комбатанта за умови, що в таких ситуаціях він відкрито носить свою зброю.

Окрім того, статтями 48, 50 згаданого Протоколу I передбачено, що цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та 6 Третьої конвенції та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою. Для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні завжди розрізняти цивільне населення й комбатантів, а

також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

У відповідності до ч. 1 ст. 51 Протоколу I, зазначено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. Також зі змісту вказаної статті та статті 33 Конвенції встановлена заборона актів насильства чи погрози насильством, які мають основною своєю метою тероризувати цивільне населення як і сам терор цивільного населення.

Стаття 52 вказаного Протоколу I забороняє здійснювати напади на цивільні об'єкти та зазначає про те, що напади повинні суворо обмежуватися об'єктами, які через свій характер, розміщення, призначення або використання вносять ефективний вклад у воєнні дії і повне або часткове руйнування, захоплення чи нейтралізація яких за існуючих у даний момент обставин, дає явну воєнну перевагу.

Крім того, стаття 57 Протоколу I зазначає, що при проведенні воєнних операцій повинна постійно виявлятися турбота про те, щоб оберігати цивільне населення, цивільних осіб і цивільні об'єкти. У зв'язку з чим мають дотримуватись, у тому числі, такі запобіжні заходи.

Ті, хто планує напад або приймає рішення про його здійснення: роблять все практично можливе, щоб пересвідчитися в тому, що об'єкти нападу не є ні цивільними особами, ні цивільними об'єктами й не підлягають особливому захисту, а є воєнними об'єктами і що згідно з положенням цього Протоколу напад на них не заборонено; вживають усіх практично можливих запобіжних заходів при виборі засобів і методів нападу з тим, щоб уникнути випадкових втрат життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і випадкової шкоди цивільним об'єктам і, в усякому випадку, звести їх до мінімуму; утримуються від прийняття рішень про здійснення будь-якого нападу, який, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається одержати; напад відміняється або зупиняється, якщо стає очевидним, що об'єкт не є воєнним, що він підлягає особливому захисту, або що напад, як можна очікувати, викличе випадкові втрати життя серед цивільного населення, поранення цивільних осіб і завдасть випадкової шкоди цивільним об'єктам або те й інше разом, що було б надмірним щодо конкретної і прямої воєнної переваги, яку передбачається отримати.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 Протоколу I, заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

а.1) вбивство;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

с) взяття заручників;

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Водночас, ч. 1 ст. 76 Протоколу I, передбачено, що жінки користуються особливою повагою і їм забезпечується захист, зокрема, від зґвалтування, примусу до проституції і будь-яких інших форм непристойних посягань.

Відповідно до вимог ст. 25 Положення про закони і звичаї війни на суходолі, яке є додатком до IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі від 18.10.1907, які Нотою Міністерства закордонних справ СРСР відносно Гаагської конвенції і декларацій 1899 і 1907 років від 07.03.1955 визнані Урядом СРСР, передбачена заборона атакувати чи бомбардувати в будь-який спосіб незахищені міста, поселення, помешкання чи будівлі.

Крім того, відповідно до ст. 47 Бойового уставу з підготовки та ведення загальновійськового бою (частина II батальйон, рота), який затверджений наказом головнокомандувача сухопутними військами – заступником міністра оборони РФ від 31.08.2004 № 130, командири (начальники) усіх рівнів зобов'язані: знати та враховувати під час підготовки та під час ведення бою (виконання отриманого завдання) норми міжнародного гуманітарного права; вимагати їх знання та забезпечувати неухильне виконання підлеглим особовим складом; припиняти випадки порушення цих норм; притягувати до відповідальності осіб, які вчинили порушення.

При цьому, п. 7 Настановлення з міжнародного гуманітарного права для ЗС РФ, затвердженого наказом міністра оборони РФ від 08.08.2001 (далі - Настановлення), забороняється вчиняти терор щодо цивільного населення.

Пунктом 46 зазначеного Настановлення передбачено, що жертви збройних конфліктів (у тому числі цивільне населення) користуються повагою та перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права, якщо вони утримуються від будь-яких ворожих дій стосовно збройних сил.

Водночас пунктом 74 Настановлення передбачена відповідальність командира з'єднання (частини, підрозділи), розташованого на окупованій території, який зобов'язаний, поважаючи існуючі на окупованій території закони, вживати всіх залежних від нього заходів щодо забезпечення громадського порядку та безпеки, запобігання пограбуванню та незаконній конфіскації майна. Однак щодо цивільного населення можуть бути вжиті додаткові заходи контролю та забезпечення безпеки у зв'язку з воєнним станом.

Крім того, на виконання п. 149 Настановлення завданнями морально-психологічного забезпечення з урахуванням норм міжнародного гуманітарного права є:

- аргументоване переконання особового складу в необхідності дотримання принципів та норм міжнародного гуманітарного права;

- виховання особового складу у кращих російських традиціях гуманного ставлення до жертв збройних конфліктів та громадянського населення.

Статтею 6 Закону України «Про правонаступництво України» від 12 вересня 1991 року (далі Закону) Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.

Статтею 7 указанного Закону визначено, що Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Таким чином, військовослужбовці ЗС РФ, які контролювали територію смт Велика Димерка, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, а керівництво частин, які окупували населені пункти Київської області, зобов'язані забезпечити дотримання норм міжнародного гуманітарного права їх підлеглими.

Однак у ході досудового розслідування кримінального провадження встановлено, що військовослужбовцями РФ умисно та систематично здійснювалися дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатку до неї: Положенні про закони і звичаї війни на суходолі, Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов'язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

Порушуючи вимоги п. 2 ст. 1 згаданого Положення, військовослужбовці ЗС РФ не мали на собі закріплених відмітних емблем, які можуть бути впізнані на відстані, лише постійно носили при собі зброю, відкрито її демонстрували та погрожували застосувати до цивільного населення.

Відповідно до ст.ст. 42, 46, 47 Положення, територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника. Разом з цим зазначено, що приватна власність, повинна поважатися та не підлягає конфіскації. Забороняється віддавати на розграбування місце або місто, навіть узяті приступом. Приватна власність не підлягає конфіскації. Грабіж категорично забороняється.

Установлено, що внаслідок воєнних дій смт Велика Димерка Броварського району Київської області, в період часу з 08.03.2022 по 31.03.2022, тобто під час міжнародного збройного конфлікту, було окуповано військовими формуваннями Російської Федерації, перебувало під фактичним контролем та владою збройних сил армії супротивника.

Хакім'янов Р.Г., будучи військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації командиром танка 8 танкової роти 3 танкового батальйону 6 танкового полку (в/ч 93992) 90 танкової дивізії Центрального військового округу Збройних Сил Російської Федерації, в складі військового підрозділу, в період часу з 08.03.2022 по 31.03.2022 здійснював контроль території смт Велика Димерка Броварського району Київської області, де у нього виник злочинний намір на порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, шляхом захоплення заручників, нелюдяного поведіння, протиправного заволодіння приватним майном цивільного населення з метою особистої наживи, а також згвалтування.

Так, Хакім'янов Р.Г. 20 березня 2022 року близько 14:00 години, перебуваючи у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, діючи за попередньою змовою групою осіб із Саліховим Арсланом

Тімуровичем, 06.06.2001 р.н., військовослужбовцем строкової служби 6 танкового полку (в/ч 93992) 90 танкової дивізії Центрального військового округу збройних сил Російської Федерації, та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, достовірно знаючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт, в порушення вимог вищезазначених законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, самостійно, самовільно та безперешкодно увійшли на територію подвір'я кв. 2 буд. 8 по вул. Мічуріна, де здійснюючи нелюдяне поводження, діючи незаконно, із застосуванням вогнепальної зброї, схожої на автомат, здійснюючи постріли у бік місцевого жителя громадянина України Васильчука Вадима Олександровича, 04.07.1997 р.н., наставляючи на нього автомат та тримаючи на прицілі наносили удари руками по тулубу, протиправно заволоділи його мобільним телефоном. В подальшому вказані військовослужбовці збройних сил Російської федерації із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї зв'язали Васильчуку В.О. руки, чим обмежили його свободу та незаконно позбавили волі, захопивши останнього у заручники.

Продовжуючи переслідувати свій злочинний умисел, спрямований на порушення законів та звичаїв війни, зокрема захоплення у заручники місцевих мешканців, усвідомлюючи протиправність своїх дій Хакім'янов Р.Г. спільно із Саліховим А.Т. та іншими невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації привели Васильчука В.О. до тимчасового місця дислокації військовослужбовців збройних сил Російської Федерації в смт Велика Димерка Броварського району Київської області по вул. Ворошилова, 38, де продовжували проти волі Васильчука В.О. його утримувати упродовж чотирьох діб. Протягом цього часу військовослужбовці збройних сил Російської Федерації Хакім'янов Р.Г. спільно із Саліховим А.Т. та невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї примушували Васильчука В.О. копати польові фортифікаційні споруди (окопи).

Обмежуючи свободу пересування Васильчука В.О., з метою запобігання спробам його вивільненню із заручників, у нічний час доби військовослужбовці збройних сил Російської Федерації Хакім'янов Р.Г. спільно із Саліховим А.Т. та невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації зв'язували йому руки та ноги, прив'язували до батареї опалення у одному із будинків, або ж утримували у погребі.

В подальшому, через чотири доби Васильчуку В.О. вдалось втекти з полону під час обстрілу позицій військовослужбовців Російської Федерації.

Крім того, Хакім'янов Р.Г., 20 березня 2022 року близько 14:00 години, перебуваючи у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, діючи за попередньою змовою групою осіб із Саліховим А.Т., та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями збройних

сил Російської Федерації, продовжуючи діяти у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт та усвідомлюючи протиправність своїх дій, із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї, з метою особистого збагачення, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, відкрито заволоділи майном місцевого жителя громадянина України Васильчука В.О., а саме мобільним телефоном «Huawei P smart z» imei1: 868407044042909 та imei2: 868407044068912, вартістю 5499 гривень, разом із сім-картою з номером 380633776227 та грошовими коштами в розмірі 50 гривень, що не виправдане воєнною необхідністю.

Тим самим, Хакім'янов Р.Г. та Саліхов А.Т. у порушення законів та звичаїв війни:

- вчинили відносно Васильчука В.О. акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знуцання над людською гідністю, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. а, б, е ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу І;

- захопили Васильчука В.О. у заручника, чим порушили ст. 34 Конвенції та п. с ч. 2 ст. 75 Протоколу І;

- переслідуючи мету наживи протиправно привласнили мобільний телефон Васильчука В.О. вартістю 5499 гривень, чим порушили ст.ст. 33, 147 Конвенції.

Разом з тим, Хакім'янов Р.Г., діючи за попередньою змовою групою осіб із Саліховим А.Т. та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями Російської Федерації, перебуваючи у той же час та у тому ж місці, продовжуючи діяти у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт та усвідомлюючи суспільно небезпечний характер і протиправність своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї, з метою особистого збагачення, відкрито заволоділи майном місцевого жителя громадянина України Дмитрієва Олександра Володимировича, 19.09.1988 р.н., а саме: мобільним телефоном «Huawei» imei: 86987903558542, вартістю близько 5000 гривень, разом із сім-картою з номером +380632402691, що не виправдане воєнною необхідністю.

Тим самим, Хакім'янов Р.Г. та Саліхов А.Т. у порушення законів та звичаїв війни:

- вчинили відносно Дмитрієва О.В. акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знуцання над людською гідністю, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. а, б, е ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу І;

- переслідуючи мету наживи протиправно привласнили мобільний телефон Дмитрієва О.В. вартістю 5000 гривень, чим порушили ст.ст. 33, 147 Конвенції.

Крім того, 20 березня 2022 року близько 14:00 години, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, переслідуючи мету особистого збагачення, Хакім'янов Р.Г., діючи за попередньою змовою групою осіб із Саліховим А.Т. та невстановленими досудовим розслідуванням військовослужбовцями Російської Федерації, продовжуючи діяти у порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, усвідомлюючи, що між Російською Федерацією та Україною триває міжнародний збройний конфлікт та усвідомлюючи протиправність своїх дій, із застосуванням фізичного насильства та із погрозою застосування вогнепальної зброї, самовільно увійшли на територію подвір'я кв. 2 буд. 6 по вул. Мічуріна у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, де проживали місцеві жителі громадяни України Гончаренко Юрій Володимирович, 06.01.1988 р.н. та Гончаренко Інна Григорівна, 22.05.1992 р.н., із малолітньою донькою Гончаренко Д.Ю.

Діючи незаконно, з метою нелюдяного поводження із Гончаренком Ю.В., направили на нього вогнепальну зброю, схожу на автомати та, тримаючи його на прицілі, у присутності інших членів його родини та малолітньої доньки Гончаренко Д.Ю., поставили його на подвір'ї на коліна, змусили зняти одяг, ставили питання про його відношення до територіальної оборони та про будь-яку інформацію щодо розташування Збройних сил України.

Продовжуючи діяти незаконно, переслідуючи мету особистого збагачення, Хакім'янов Р.Г., спільно із Саліховим А.Т. та із невстановленими військовослужбовцями збройних сил Російської Федерації із погрозою застосування вогнепальної зброї, схожої на автомати, відкрито заволоділи майном Гончаренка Юрія Володимировича, 06.01.1988 р.н., а саме мобільним телефоном «Samsung Galaxy A72» imei 356280231720325, вартістю 12 000 гривень, разом із сім-картою з номером +380969231986, а також майном Гончаренко Інни Григорівни, 22.05.1992 р.н., а саме мобільним телефоном «Samsung Galaxy A32» imei 352407513646332, вартістю 7 299 гривень, що не виправдане воєнною необхідністю.

В подальшому, продовжуючи свої протиправні дії Саліхов А.Т., переслідуючи мету особистого збагачення шляхом заволодіння чужим майном, користуючись відсутністю спротиву з боку власників майна через побоювання застосування до них вогнепальної зброї та фізичного насильства, протиправно проник до кв. 2 буд. 6 по вул. Мічуріна у смт. Велика Димерка Броварського району Київської області, де заволодів власністю Гончаренко Інни Григорівни, 22.05.1992 р.н., - мобільним телефоном марки «Meizu M6 Note» imei 866542033302922, вартістю 1 500 гривень, яким користувалась малолітня Гончаренко Д.Ю., разом із сім-картою з номером +380977349887, що не виправдане воєнною необхідністю.

Тим самим, Хакім'янов Р.Г. та Саліхов А.Т., у порушення законів та звичаїв війни:

- вчинили відносно Гончаренка Ю.В. акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знуцання над людською гідністю, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. а, б, е ч. 2 ст. 75 вказаного Протоколу І;

- переслідуючи мету наживи протиправно привласнили мобільний телефон Гончаренка Ю.В. вартістю 12 000 гривень, мобільний телефон Гончаренко І.Г. вартістю 7 299 гривень та мобільний телефон Гончаренко І.Г. вартістю 1 500 гривень, чим порушили ст.ст. 33, 147 Конвенції.

Крім того, Хакім'янов Р.Г. 21 березня 2022 року близько 10:00 години, перебуваючи у смт Велика Димерка Броварського району Київської області, діючи за попередньою змовою групою осіб із Саліховим А.Т. та невстановленим досудовим розслідуванням військовослужбовцем Російської Федерації, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, переслідуючи мету порушення законів та звичаїв війни та вчинення сексуального насильства, будучи озброєними, самовільно увійшли на територію подвір'я кв. 1 буд. 2 по вул. Мічуріна, де у той час перебувала місцева мешканка Настенко Євгенія Віталіївна, 01.01.1990 р.н., яка не мала зброї, не належала до військових підрозділів (партизанських рухів), інших збройних угруповань, не виконувала бойових задач, не сприяла виконанню бойових задач підрозділами Збройних Сил України та іншими військовими, була вдягнена у цивільний одяг, на момент вчинення злочину займалася цивільними справами.

Після вжиття військовослужбовцями ЗС РФ та під їх примусом Настенко Євгенією Віталіївною наркотичних засобів, військовослужбовці ЗС РФ Хакім'янов Р.Г. та невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації, які відкрито демонструючи зброю, розуміли, що своїми діями зможуть повністю подолати будь-який супротив з боку Настенко Євгенії Віталіївни та інших цивільних осіб, а також усвідомлювали, що останні не беруть активної участі в бойових діях, на них поширюються положення Конвенції і що відповідно до положень ч. 2 ст. 27 Конвенції жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь, і, зокрема, захисту від згвалтування чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність, виник умисел на вчинення дій сексуального характеру щодо Настенко Євгенії Віталіївни без добровільної згоди на це останньої.

Так, Хакім'янов Р.Г. 21.03.2022 близько 10:00 годин, перебуваючи на подвір'ї кв. 1 буд. 2 по вул. Мічуріна у смт Велика Димерка, спільно із невстановленим досудовим розслідуванням військовослужбовцем Збройних Сил Російської Федерації, переслідуючи вказаний злочинний умисел, посягаючи на статеву свободу та на честь Настенко Є.В., маючи намір її згвалтувати, змусили потерпілу зайти до будинку. При цьому невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації приставив до спини Настенко Є.В. дуло вогнепальної зброї, схожої на автомат, змушуючи потерпілу зайти до будинку, а за ними йшов Хакім'янов Р.Г.

Усвідомлюючи злочинні наміри військовослужбовців Збройних Сил Російської Федерації, Настенко Є.В. почала просити не гвалтувати її та повідомила, що вона перебуває на третьому місяці вагітності.

У цей час Саліхов А.Т., діючи за попередньою змовою групою осіб, сприяючи Хакім'янову Р.Г. та невстановленому досудовим розслідуванням військовослужбовцю збройних сил Російської Федерації у вчиненні протиправних дій, залишився на вході в будинок щоб не допустити в середину сторонніх осіб, у тому числі його власника.

В цей час, перебуваючи в будинку за вказаною адресою, невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації, в порушення ч. 2 ст. 27 Конвенції, ч. 1 ст. 76 Протоколу, заштовхнув Настенко Є.В. в кімнату, усвідомлюючи протиправність своїх дій, де здійснюючи нелюдяне поводження, діючи незаконно, із застосуванням вогнепальної зброї, схожої на автомат, нехтуючи перебуванням її у стані вагітності, умисно наніс удар прикладом автомату в обличчя Настенко Є.В., внаслідок чого вибив їй 12, 13, 21, 22 зуби, після чого облив тильну сторону долоні правої руки невідомою рідиною, внаслідок чого на руці Настенко Є.В. утворився опік.

Подолавши таким чином супротив Настенко Є.В. невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації із застосуванням фізичної сили повалив її на диван у положенні обличчям донизу та наніс декілька ударів рукою по потилиці, після чого, проти волі Настенко Є.В., вчинив насильницькі дії сексуального характеру, пов'язані із вагінальним проникненням у її тіло із використанням власних геніталій.

Під час вказаних насильницьких дій сексуального характеру невстановлений досудовим розслідуванням військовослужбовець Збройних Сил Російської Федерації продовжив наносити удари руками по потилиці Настенко Є.В., внаслідок яких остання втратила свідомість, та після завершення вказаних дії сексуального характеру, вийшов із кімнати.

Продовжуючи спільний злочинний намір, діючи за попередньою змовою групою осіб, Хакім'янов Р.Г. зайшов у кімнату, де на дивані у положенні обличчям донизу лежала Настенко Є.В. без свідомості та привів її до тями, обливши обличчя та голову водою та залишивши її лежати на дивані.

Після цього, Хакім'янов Р.Г., в порушення ч. 2 ст. 27 Конвенції, ч. 1 ст. 76 Протоколу, усвідомлюючи протиправність своїх дій, здійснюючи нелюдяне поводження, посягаючи на статеву свободу та на честь Настенко Є.В., із застосуванням фізичної сили, нехтуючи перебуванням її у стані вагітності, вчинив насильницькі дії сексуального характеру проти її волі, пов'язані із вагінальним проникненням у її тіло із використанням власних геніталій, без її добровільної згоди на це, внаслідок чого принизив її честь, гідність та спричинив фізичний біль і моральні страждання.

Під час вказаних насильницьких дій сексуального характеру Хакім'янов Р.Г. душив руками шию потерпілої, вдавлюючи обличчя Ніколької Л.В. в диван, від чого у останньої було ускладнено дихання,

внаслідок чого вона знову втратила свідомість та деякий час знаходилась без свідомості.

В подальшому Хакім'янов Р.Г. привів Настенко Є.В. до свідомості, обливши її обличчя водою та наносячи удари долонями по її обличчю. Після цього військовослужбовці Збройних Сил Російської Федерації залишили Настенко Є.В. у вказаному домоволодінні та пішли у невідомому напрямку.

Внаслідок таких протиправних дій з боку військовослужбовців збройних сил Російської Федерації у Настенко Є.В. 22.03.2022 року сталося переривання вагітності і вона втратила плід дитини.

Тим самим, Хакім'янов Р.Г. та Саліхов А.Т., у порушення законів та звичаїв війни вчинили відносно Настенко Є.В. акт насильства та залякування, нелюдяне поводження, знущання над людською гідністю, зазіхання на честь жінки та зґвалтування, чим порушили ст.ст. 27, 147 згаданої Конвенції та п.п. а, б ч. 2 ст. 75, ч. 1 ст. 76 вказаного Протоколу I.

Таким чином, Хакім'янов Рінат Габдільянович, 14.11.2000 р.н., підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням на окупованій території, вчинене за попередньою змовою групою осіб, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

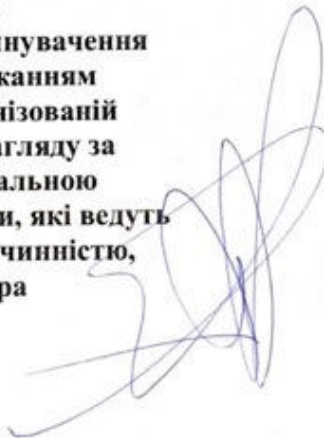
Старший слідчий в ОВС
ГСУ НП України
підполковник поліції

Андрій ОХОТНИК

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор першого відділу
процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та
підтримання публічного обвинувачення
управління нагляду за додержанням
законів у сфері протидії організованих
злочинності Департаменту нагляду за
додержанням законів Національною
поліцією України та органами, які ведуть
боротьбу з організованою злочинністю,
Офісу Генерального прокурора
27 липня 2023 року

Едуард ВИСОЦЬКИЙ

Підозрюваному роз'яснено його права, передбачені ст. 42 КПК України:
Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату т аких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Письмове повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного вручені, права підозрюваного детально роз'яснені.

Підозрюваний _____

« _____ » год. « _____ » хв. « _____ » _____ 20__ року

Захисник _____

« _____ » год. « _____ » хв. « _____ » _____ 20__ року

Підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС

ГСУ НП України

підполковник поліції

Андрій ОХОТНИК